HER DUVAR BİR KAPIDIR



ADEM KANDEMİR

2. BASKI

Hayat

HER DUVAR BİR KAPIDIR

© 2018, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-274-7
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 657
Edebiyat / Deneme : 90
Kitabın Adı : Her Duvar Bir Kapıdır
Yazarı : Adem Kandemir
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2018
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara
Tel: (0312) 384 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

HER DUVAR BİR KAPIDIR

ADEM KANDEMİR

Hayat

ADEM KANDEMİR

1956 yılında Ordu'nun Mesudiye ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini İstanbul'da tamamladı. İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi (1979) ve İstanbul'da öğretmenliğe başladı (1980).

Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde lisans tamamladı (1987). Yüksek lisans çalışmasını İ.Ü. İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde yaptı (1996).

Yazı hayatına lise yıllarında şiirle başladı, ardından deneme türünde yazılar kaleme aldı. Şiirlerini ve yazılarını "Yeni Devir, Milli Gazete; Aylık Dergi, Dergâh, Bu Meydan, Kaknüs, Umran, Düş Çınarı, Bir Nokta ..." gibi gazete ve dergilerde yayınladı.

Eserleri:

Şiir

Bir Dumanlı Geçmiş ki... (1995)

Kırk İkindi Koşmaları (2011)

Deneme

Yaşama Borcu (2018)

İÇİNDEKİLER

İkinci Baskının Söz Başı 7
Söz Başı 9
Yazarların Yeri 15
Yazar Olabilmek 21
Yazar Düşünce Uzmanı mıdır? 27
Yazarların Sorumluluğu 32
İletişim Araçlarına Râm Olmak 39
İletişim Araçlarını Ne Yapmalı? 45
Farklı Bir Yanı Düşünebilmek 50
Düşünmek, Anlamın Kapılarını Açmaktır 56
Sakıncalı Düşünce 61
Düşünce Tuzakları 65
Toplumun Ayrıklığı 69
Bütünleşmek, Çatışmak, Ayrı Sayılmak 74
Ayrı Sayılmak ve Müslümanlar 80

Ehlîleşmek, Ehlîleştirilmek 86
Yatuklar ve Konargöçerler 94
Şehir, Sermâye ve Hürriyet 102
Şeref Sistemini Tepelemek 107
Özgürlüğe Susamak 112
Tutuklu Bilgi 119
Asıl Bilgi Kaynağı 126
Anlamak, Anlamaya Çalışmak 133
Zihniyetimizin Bulunduğu Nokta 139
Sistemler İçinde Erimemek 144
Başıboş mu Bırakılmıştır İnsan 149
İçinde Bulunduğumuz Ân 156
Kişilikli Olmak 162
Sahte Değerlerin Aynasını Kırmak 167
Alışkanlık Denen Kıskaçlar 172
Uyumak ve Uyutulmak 177
Uyutma Mitosları 181

İKİNCİ BASKI İÇİN SÖZ BAŞI

İlk baskısı 1986 yılında yapılan bir kitaba yıllar sonra yeni bir söz başı yazmak... Bu işe şaşmalı mıyım? Doğrusu hayır. Çünkü "Şaşılacak olan," der A. İskenderî, "insanın kendisinden kopmak mümkün olmayandan kaçmasıdır." Bense hiç tevessül etmedim otuz iki yıl boyunca bu kitaptan kopup kaçmaya. "İnsan, toplum, hayat, düşünce, bilgi, yazar, yazma bilinci, zihniyet, özgürlük, kişilik, iletişim, zaman, şehir" gibi kavramları sorumluluk bilinci çerçevesinde sorgulamaya çalıştığım yazılardan oluşan bu kitap, dün benim için ne anlamı hâizse bugün için de aynı anlamı hâizdir.

Geçen onca zamandan sonra niçin tekrar bir baskı? Sıkça karşılaştığım eş dostun kitabın adından hâlâ söz ediyor oluşları mı? Kısmen evet. Ama beni zorlayan sâdece bu değil. Yıllardır yazmamanın verdiği suçluluk duygusu da bu işte pay sâhibi. Dahası hayata dâir değer sâhibi olduğuna inandığım bilgileri, düşünceleri, yargıları ve gerçekleri soyut anlamda da olsa dışa vurup paylaşamayışın verdiği târifi imkânsız rahatsızlık.

Yeri gelmişken şuna da değinmeliyim: Geçen süreyi, bu süre içinde tanık olduğumuz pek çok yeni ve farklı şeyi

hesâba katarak, kitapta sergilediğim görüşleri okuyucuya daha özenli, berrak ve kolay anlaşılır hâlde sunma ihtiyacı hissettim. Bunun için yazıları içeriklerine hiç dokunmadan yeniden ele alma yoluna gittim. Yazıları kaleme alındıkları ilk örgü ve bağlantı içindeki özelliklerini koruyarak ifâde ve imlâ yönünden gerekli düzeltme, ekleme ve değişikliklere tâbi tuttum. Böylelikle yıllar önce yolları birleştirme adına kendilerince dile getirmeye çalıştıkları olguları, olayları, durumları ve ilişkileri güçleri yettiği oranda bugüne de taşımaya devam ettiler.

İkinci söz başını -değil mi ki yer verdik- şu hikâyeyi size sunarak bitirelim:

Se-Kang ve çömezleri bir kentin sokaklarında dolaşıyorlardı. Derken, yol kenarında bahçesi bir sıra kerpiçle çevrili bir ev gördüler. Se-Kang talebelerine; "Ne kadar güzel bir ev," dedi, "herkese açık." Ve yollarına devam ettiler. Az ileride bahçe duvarı omuz hizasına varan bir ev gördüler. Se-Kang talebelerine; "Güzel bir ev," dedi, "bazılarına açık." Ve yollarına devam ettiler. Az ileride bahçe duvarı üç adam boyu yüksekliğinde, üstü dikenli tellerle çevrili ve de kapısı iki muhafızca beklenen bir ev gördüler. Se-Kang talebelerine; "Ne kötü bir ev," dedi, "kapısı hiç kimseye açık değil."

Ve şöyle sürdürdü konuşmasını: "Her insanın bir duvarı vardır evlâtlarım! Tıpkı şu evlerin olduğu gibi… Fakat kimilerinin duvarı bir kerpiç yüksekliktedir. Kimilerinin duvarı omuz hizasındadır. Kimilerinin duvarı ise üç adam boyundadır, hem ziyâdece yüksek hem telli hem bekçilidir. Ancak ben sizin o bir sıralı kerpiç duvarlarınızı yıkmak için benimle olduğunuza inanıyorum."

31.01.2018
Çengelköy

SÖZ BAŞI

Bir hekim, bir hastaya gider ve ona şunu söyler: "Sıtmanız var. Bugün hiçbir şey yemeyiniz ve yalnızca su içiniz." Hasta hekime inanır, teşekkür eder ve söyleneni yapar. Bir düşünür de yanına gelen bir bilgisize şöyle der: "Azgın arzularınızın sonu yok. Endişeleriniz âdi ve sefildir. Kanâatleriniz sahtedir, yanlıştır." Bilgisiz öfkelenir, tahkir edildiğini söyler ve çekip gider.

Şimdi, iki kişi arasındaki bu fark nereden geliyor? Yani biri kendisine söyleneni kabul ederken diğeri niçin reddediyor? Bunun sebebi çok açık: Hasta kendisini rahatsız eden şeyin şiddetli acısını hissetmekte, ama bilgisiz hiçbir acı hissetmemektedir.

İşte bizi gerçek anlamda var ya da yok kılan, hayatımızın can alıcı noktasındaki mesele de budur: Bir şeyin varlığının ya da yokluğunun farkına varıp var(a)mamak; şeyleri tam olarak tanıyıp tanı(ya)mamak, bizim için önemli olanı sezip sez(e)memek, işin aslını anlayıp anla(ya)mamak, zihnî ve ruhî olgunluğu gösterip göster(e)memek.

Hiçbir şeyden haberdar olmadıkları halde, pek çok şey bildiklerini iddiâ eden kişilere her zaman rastlamışızdır. Bu kişilerin en büyük eksiklikleri, mahrum oldukları şeyi bilmemeleridir. İyiliğin ve kötülüğün mâhiyetinden haberdar olmamaları acıdır; ama daha da acısı, kendi kendilerini ve ne söylediklerini bilmemeleridir. Bunun da baş etkeni/âmili gerçeğin gerekli kıldığı düşünce ve duyarlık noksanlığıdır. Hekimler kimi zaman müzmin bir hastalığa yakalanmış olanlara hava değişimi tavsiye ederler. Çünkü hasta, iklimi değişik ve havası temiz olan bir yerde bulunursa, burası onun hastalığına iyi gelecektir. Tıpkı bunun gibi tutarsızlıklarla kökleşip köhnemiş, marazî bir hâl almış zihniyetlerin kurtuluşları da ancak düşünce ve duyarlık alanlarının insanı zinde kılıcı havasına kavuşmalarıyla mümkündür. Bu alan yeni fikir ufuklarının kapılarını açarak durgun ve sabit tasavvurlardan çekip çıkarır insanları. Onların eksik ve tam, zayıf ve güçlü taraflarını görebilmelerine; bir takım değer yargılarını kavrayabilecek seviyeye gelebilmelerine imkân sağlar. Kısacası hayat anlamını ilk önce düşünce ve duyarlık alanında bulmaya başlar.

"İnsanlar kendilerine ya çok pahalı veya çok ucuz kıymetler biçerler. Herkes kendine ne kıymet biçerse pahası odur. Bunun için kendine ister hür, istersen esir olarak kıymeti biç. Bu, senin elindedir." der filozof. Bu sözleri yerinde buluyorsak, düşünebilme ve duyarlıklı olabilme gücümüze, bu gücü kullanabilme yeteneğimize göre bulunduğumuz yerlerde kıymetimizi biçer, özgürlük sınırlarımızı da çizebiliriz. Eğer bu sözlerin taşıdığı anlama katılmıyorsak bizim kıymet ölçümüzü kim, neye göre, nasıl ve kim için biçecektir? Sözü

şu noktaya getirmek istiyorum: Müslümanlar olarak içinde yaşadığımız şu toplumda bizim bir kıymetiharbiyemiz var mıdır, yok mudur? Varsa bu kıymeti kim biçmiştir? Mâhiyeti ve pahası nedir? Gerçek değerler mi, yoksa sistemce bize yüklenen değerler mi taşıyor bu kıymeti? Kuşkusuz bu sorulara verilecek cevaplar bizim düşünce ve duyarlık yeteneğimizle, bizim ne kadar kıymetşinâs ve ne kadar kıymetnâşinâs bir insan oluşumuzla doğrudan bağlantılıdır.

Eğer biz kendimizi değer takdir edemeyen biri olarak görmüşsek bizim için düşünüp düşünmemek, duyarlıklı olup olmamak, anlayıp anlamamak pek de önemli olmayacaktır. Dolayısıyla mevcut sistemin bizim için biçtiği, koyduğu kıymete râzı olacak; bize tanınmış olan alanların dışına çıkmayacak, hayatımıza yapılan müdâhelelere karşı durmayacağız. Böylelikle de hiç bir etkinliğimiz kalmayacak; ne acı duyacak, ne söylediklerimizin bilincinde olacak, ne de bize yapılan uyarılara kulak asacağız. Ama aksine kendimizi kıymet bilen, kıymet tanıyan ve kıymet biçen biri olarak görmüşsek ve bu konuda yeterli titizliği de gösterebilmişsek düşünüp düşünmemek, duyarlıklı olup olmamak, anlayıp anlamamak bizim için her şeyden çok daha önemli olacaktır. İşler de tamâmen tersine dönecek, kendi kıymetimizi kendimiz biçecek, özgürlük sınırlarımızı kendimiz belirleyecek, hayatımıza tahakküm etmeye çalışanlara direnecek, söylediklerimizin bilince olacak ve gerçek bilgi kaynağından beslenmeye çalışacağız.

Bu konuda adım atma becerisi ortaya koyanlar, en azından şunları görmüşlerdir: Müslümanlar garip bir şekilde

yabancı bir odağın talebine, gücüne veya yardımına bağımlı kılınmışlardır. Engellenmiş, zorlanmış ve baskıya mâruz kalmışlardır. Kendi düşünce yollarına, kendi irâde ve kıstaslarına dayanarak karar vermeleri imkân dâhilinde değildir. Arzuları, dilekleri sistemin gümrüklerinden geçememiştir. Bu durum söz sâhibi olmalarını önlemiş, onları görevleri açısından bir gerilemeye, hayat biçimleri açısından da bir yozlaşmaya itmiştir. Bozulup dağılmışlar, çokluğun karmaşık ve tuhaf birliği ile iç içe olmuşlardır.

Her ne kadar durum böyle olsa da bu hayat yolculuğundan düşünen ve anlayan için kaçış yoktur. Hedef doğru, güzel ve iyi olanı yakalayıp elde etmek, onları elden bırakmamak ve kimseye ezdirmemektir. Şüphe yok ki bu oldukça güç bir iştir. Ama Müslümanlar için olumsuzluklarla mücâdelenin dışında, başka bir huzur yolu da yoktur. Müslümanların hayatları, yalnızca bu dünyayı hesaba katan beşerî kurallarla bütünüyle kuşatılmıştır. Bu kuralların yıkılması ise mutlaka gereklidir. Müslümanları cendereye alan her kural bir duvardır. Her duvarın yıkılması da bir kapı, bir aralık, bir geçit demektir. Çevrildiğimiz, içinde yaşadığımız şu aşılması gereken duvarlardan başka hiçbir yerde ne kapı, ne aralık, ne de geçit aramaya gerek yoktur. Olsa bile, bizi çevreleyen duvarları yıkmadığımız sürece ne o kapıları görebilecek, ne de o kapılardan geçebileceğiz.

Kendini, kendi yeteneklerini, kendi konumunu dolaysız olarak algılamaya çalışanlardan biri olarak ben de, kimileri gibi "düşünce ve duyarlılığın güçlüklerin ardından gelip eyleme öncülük eden bir şey" olduğuna, bizi çevreleyen duvarla-

rın da ancak bunları elde etmekle yıkılacağına inanıyorum. Yine inanıyorum ki bakıp görebilenler, duyup düşünebilenler, düşünüp eyleme aktarabilenler ancak bir yerlere ulaşabileceklerdir. İnanıyorum ki, sorgulamayı da gerçek anlamda bu yolu izleyenler yapabileceklerdir. Bu insanlar nerede olurlarsa olsunlar, şu ya da bu zamanda yaşarlarsa yaşasınlar, özden sapmadan, eşit şartların oluşmasını beklemeden var oluşlarının asıl gerçekliğine hayâtiyet kazandırmak için mutlaka harekete geçecek ve adım atacaklardır.

Şurası muhakkak ki, bizi kurtuluşa götürecek bilginin elde edilebileceği, yaşar kılınabileceği alanlar son derece sınırlı ve dardır. Bunun için elinden iş gelir herkes bu alanların genişlemesi için var olan çabayı göstermek zorundadır. Ola ki onun bu çabası hiç beklenmedik bir zamanda neşvünemâ bulur, gelişip yayılır. Şu an elinizde tuttuğunuz bu kitap da böyle bir amaca yönelik olarak oluşturuldu. Evet, inanıyorum ki elde edebileceğimiz her bilgi, her izlenim, her tecrübe, yakaladığımız her gerçek bizi doğru yola, kurtuluş yoluna daha da yaklaştıracaktır. Yeter ki yola çıktığımız anda teslimiyetimiz ve güvenimiz tam, dayanışmamız katıksız olsun.

"Hasbünallahu ve ni'mel vekil."

22.09.1986
Beykoz

YAZARLARIN YERİ

Aşağı yukarı bütün toplumlarda, içinde yaşanılan buhranlı günlerde yazarlardan mutlaka ya söz edilir ya da ettirilir. Yazarların sözünün edilmediği zaman dilimlerinin pek az olduğunu söylersek yanılmış olmayız. Çünkü öteden beri toplumların yüreklerine acıyı sonuna kadar zerk eden, onları sömürüp tüketen zorba yönetimlerin iktidardan çekilmesi için meseleleri en iyi şekilde ortaya koyanların, gerçek sızıyı damarlarında taşıyarak şikâyetleri korkusuzca dile getirenlerin; toplum adına en iyi, en doğru ve en güzel olanı korumaya çalışanların yazarlar olduğuna inanılır. Hattâ kurtuluşa giden yolda ilk adımların yazarlar tarafından atılabileceği düşüncesinin insanların zihinlerinde şuurlu ya da şuursuz ağırlıklı bir yer edinmesinin sebebi de bu inançtır.

Ne var ki bu ağırlık, toplum lehine istenen ve beklenen o güçlü etkiyi göstermeye muvaffak olamaz. Olmuş olsa da bu pek nâdirdir. Bu sonuç değişik kaynaklardan

beslenen yazarların çokluğu, ortaya serilen düşünce birimlerinin (önerme, yargı, kavram, terim…) nicelik-nitelik farklılığı, gösterilen eylem biçimlerinin çelişikliği, ekilen husumet tohumlarının vücut bulmuşluğu gibi sebeplere bağlanabilir. Hâl böyle iken yazarlar yine de sürekli gündemde tutulur. Onlar da kitleleri hem ileriye hem de geriye iten bir güç unsuru olarak, şu veya bu amaçla yerine getirmeleri gereken görevleri ve kendilerine has ilkeleriyle, az çok düşünebilme boyutlarına adım atmış insanların oluşturdukları topluluklar içinde yerlerini alırlar. Bu yer alışla birlikte düşüncelerini aktarmak, isteklerini iletmek, haberlerini duyurmak, insan yığınlarını harekete geçirmek için de yazma yeteneklerini sonuna kadar kullanma cehdi içine girerler.

Ağır ve ezici yaşam şartları altında inleyen insanların iyice bulanmış zihin alanlarına girmeye çalışan yazarlar, dikine ve enine bölünmüş toplum katmanları arasında çeşitli gruplara ayrılırlar. Kimileri yazma uğraşılarının temeline kendini bulma, kendi değerlerine sâhip çıkma, toplumla bütünleşip huzur içinde yaşama amacını yerleştirirler; işin aslını ortaya koyma adına olanca duygu, düş ve umutlarıyla yola çıkarlar dupduru, temiz ve engin fikirlerini sunma telaşına düşerler. Kimileri gerçeklerden hareket ettikleri iddiâsını güder, insanların yazgılarını kendilerinin yazabilecekleri zehabına kapılır, beyinlere sızmak için her türlü söz oyunlarını devreye sokar ve süfli çıkarları uğruna kalemlerini çamura bulayarak arzıen-

dâm ederler. Yine bunların yanında kimileri de vardır ki ya gösterişte bulunmak ya zaman öldürmek ya karabasanlarını bastırmak ya zihin egzersizi yapmak ya da kendilerini teskin etmek için kaleme sarılırlar.

Her ne şekilde meydana çıkmış olurlarsa olsunlar bütün bu yazar tipleri aynı zamanda birbirinden çok ayrı olan duygu, düşünce, tutku ve duruş alanlarında yaşayan insan gruplarının da birer temsilcisi konumunda bulunurlar. Bu bakımdan biraz zor gibi görünse de çeşitli limanlara demir atmış olan bu yazarları üç ana grupta toplamak mümkündür: a)Yürürlükteki mevcut düzenle uzlaşanlar. b)Karşıt olup mevcut düzenle uzlaşmayan ve yürürlükteki yönetim biçimini ne pahasına olursa olsun yıkmaya çalışanlar. c)Ne mevcut düzenle ne de bu düzeni yıkmaya çalışan karşıt gruplarla berâber olup uzlaşanlar.

Birinci grupta yer alan yazarlar, bütün güçlerini yürürlükte olan sistemin devam etmesi için kullanırlar. Gelişmiş yeteneklerini sosyal, siyâsî ve iktisâdî manevralar eşliğinde sergileyen bu yazarlar, iktidarı ellerinde bulunduranlarla aralarında birbirlerini gözetici, kollayıcı sözleşmeler imzalarlar. Bu sözleşmelerin parıltılı ışıkları altında mevcut yönetimin verdiği fireleri, açıkları ve ortaya döktüğü pislikleri kamuoyu gözünden süslü yazıları ve konuşmalarıyla gizleme yoluna giderler. Böylece yürürlükte olan sistemin mümkün olduğunca ayakta kalmasına dayanak olurlar. İhtirasları ve sâdece kendi çıkarlarını düşünüyor olmaları bu yazarları her vakit birer

avcı konumunda tutar. Düşüncelerini iyi bir av yakalamak için teksif eden bu avcı yazarlar hemen her zamanda diliminde barınacakları bir zemin de bulurlar.

İkinci grupta yer alan yazarlar, mevcut siyâsî sistemi yıkarak yerine bir başka sistemi getirmeyi amaç edinen karşıt güçler arasında barınırlar. İsteklerini kabul ettirmek için her türlü çatışmayı göze alırlar. Kitleleri hareket geçirici, kök vermeye müsâit tohumları insan beyinlerine ekme öncelikli işleridir. Yürürlükte olan sistemin kurum ve kuruluşlarını işe yarasın yaramasın yererler, onlarla sürekli didişirler. İnsanların düşünce alanlarına girerek inanç bağlarını sarsarlar, kendilerince bir takım çözüm yolları ileri sürerek içinde yaşadıkları toplumu düzen değişikliğine zorlarlar. Amaçlarına ulaşmak için büyük yalanları küçük boyutlu gerçekler içinde tüm ustalıklarını kullanarak kabul ettirmeye; hiçbir zaman olamayacak, ortada olan yönetim biçiminin yapamayacağı, hattâ kendi istedikleri sistemin bile gerçekleştiremeyeceği şeyleri câzip göstererek kitleleri geleceğin tatlı günleriyle ve mutluluk mitoslarıyla avutmaya çalışırlar. Birinci grubu oluşturan yazarlarda olduğu gibi bu yazarlarda da ihtiraslar, ün-şöhret tutkuları, kendini beğenmişlik ve dünyevî çıkarlar ön sırada yer alır. Politik sahnelerin ruh öğüten çarkları arasında gelişip boy atan yeteneklerini karşıt olarak ileriye sürdükleri sistemin yerleşmesini sağlamak, ön plana çıkardıkları menfaatlerini güvence altına almak, kitleleri ayakları yere basmayan hedefleri

doğrultusunda şuursuzca bir "evet" ya da "hayır" demeye mecbur kılmak için seferber ederler.

Bu iki grup dışında kalan ve kendilerine apayrı bir alan seçen yazarlar üçüncü grubu oluştururlar. Bunlar bütün toplum bireyleri için gerekli olan aslî bilgi ve eylem türünün yürürlükte olmasını istemeleriyle öne çıkarlar. Bu yazarlar, siyâsî sâhaların oyalayıcı, akıl-izân körleyici, bir çıkar odağına bağlayıcı ortamlarından uzak tutarlar kendilerini. Toplumu kaba saba ve câhil yöneticilere karşı gerçek anlamda uyarma, yararına inandıkları bilgileri hiç bir art niyet taşımadan topluma ulaştırma çabası içinde olurlar. Bu gruptaki yazarlar diğerlerinin aksine hakîkatlere çok daha yakın dururlar. Bunun için insan düşüncesinin sınırlarını ihlâl etmeyerek bireylere olumlu bir güç aşılamayı amaç edinirler. Bir ahlâk, bir edep, bir idrâk birliği içinde toplulukların olumlu yönde seyretmelerini sağlayacak önemli çıkış noktalarını paylaşıma açarlar. Bütün bu olumlu yanlarına rağmen en çok baskıya mâruz kalan yazarlar da bu yazarlardır. Bir takım metotlarla susturulma ya da dışlanıp yalnızlığa itilme tehlikesi her zaman onları bekler. Buna rağmen şunu da söylemek mümkün: Her ne kadar yıldırma, korkutma ve zora koşma girişimleri bu gruptaki yazarların etki gücünü büyük ölçüde kırar ise de onları rûhen mağlup edemez. Bu yazarlar zorbalığa öyle kolay kolay pabuç bırakmazlar. Dirençlerini kaybetmeden en azından kendi köşelerinde ayakta kalmayı başarır, inandıkları değerleri koruma mücâdelesini sürdürürler.

ADEM KANDEMİR

HER DUVAR BİR KAPIDIR



“İnsanlar kendilerine ya çok pahalı
veya çok ucuz kıymetler biçerler.
Herkes kendine ne kıymet biçerse pahası odur.
Dolayısıyla kendine ister hür, istersen esir olarak
kıymet biç. Bu, senin elindedir.” der filozof.

Bu sözleri yerinde buluyorsak,
düşünebilme ve duyarlıklı olabilme gücümüze,
bu gücü kullanabilme yeteneğimize göre
bulunduğumuz yerlerde kendi kıymetimizi biçer,
özgürlük sınırlarımızı da çizebiliriz.

Eğer bu sözlerin taşıdığı anlama katılmıyorsak
bizim kıymet ölçümüzü kim,
neye göre, nasıl ve kim için biçecektir?

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512747

₺18

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari